

Artikel 65, stk. 3 – Oplysninger om, hvordan retsvirkningerne af de afgørelser, hvortil der henvises i forordningens artikel 65, stk. 2, fastlægges i overensstemmelse med national lovgivning.

Deltagelse af tredjepart i civile retssager (intervention) er behandlet i artikel 78-81 i den civile retsplejelov (*Civilprocesa likums*, i det efterfølgende benævnt "CR"). I henhold til artikel 78, stk. 1, i CR kan tredjepart (intervenienten) være en fysisk eller juridisk person, hvis rettigheder eller forpligtelser over for en af parterne kan blive berørt af dommen i sagen. Formålet med at involvere en tredjepart i retssagen er at fremme en samlet belysning af sagens omstændigheder og sikre en effektiv sagsbehandling ved at give denne tredjepart mulighed for at fremkomme med forklaringer og gøre rede sine synspunkter vedrørende de fremsatte påstande. Hvis en person, der har været berettiget til at give møde som tredjepart i en sag, ikke intervenserer, kan vedkommendes interesser fortsat gøres gældende på anden vis eller i en særskilt sag. Det er dog værd at bemærke, at interventionen kan påvirke udfaldet af den principale påstand. Dette er eksempelvis vigtigt i forbindelse med behandlingen af regressøgsmaal, da det efterfølgende søgsmål efter de lettiske civilprocesretlige bestemmelser først behandles efter den principale påstand (eller den oprindelige påstand), og de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for afgørelsen om den oprindelige (principale) påstand, ikke tages op til fornyet behandling af retten i forbindelse med det efterfølgende søgsmål. Tredjeparten kan intervenere i sagen, indtil en behandling af sagens realitet for retten i første instans er afsluttet. Tredjeparten kan også indkaldes efter anmodning fra en af parterne eller anklageren. Afhængigt af arten og graden af deres interesser klassificeres intervenienter som 1) intervenienter med en selvstændig påstand eller 2) intervenienter uden en selvstændig påstand.

Tredjeparter, der fremsætter en selvstændig påstand vedrørende tvistens genstand, intervenserer i sagen ved at indgive en stævning og deres selvstændige påstand, der principielt er rettet mod både sagsøgte og sagsøger. De har samme rettigheder og forpligtelser som sidstnævnte (artikel 79 i CR). Intervenienter med en selvstændig påstand adskiller sig fra de øvrige parter på sagsøger- eller medsagsøgersiden, idet sidstnævntes påstande aldrig er indbyrdes modsatte, mens medholdet i intervenientens påstand pr. definition udelukker et medhold i sagsøgers påstand.

Tredjeparter uden en selvstændig påstand vedrørende tvistens genstand kan intervenere til støtte for enten sagsøger eller sagsøgte, hvis afgørelsen i sagen kan påvirke tredjepartens rettigheder eller forpligtelser over for en af parterne. Intervenienter uden en selvstændig påstand har de samme processuelle rettigheder og forpligtelser som parterne. De kan dog ikke ændre grundlaget eller genstanden for påstanden, hæve eller nedsætte beløbet, frafalde et krav, anerkende et krav eller gennemføre en transaktion eller anmode om fuldbyrdelse af retsafgørelsen. Inddragelse af en tredjepart (tvungen intervention) og en anmodning om intervention fra tredjeparten til støtte for sagsøger eller sagsøgte (frivillig intervention) skal begrundes (artikel 80 i CR). Intervenienter uden en selvstændig påstand intervenserer almindeligvis i sager, hvis der er mulighed for at gøre regreskrav gældende over for vedkommende i den pågældende sag eller andre sager, eller hvis de selv kan anlægge sag, afhængigt af udfaldet af den principale påstand.

Det fremgår således af artikel 78-81 i CR, at en afgørelse, der er truffet i en sag, hvor en tredjepart har intervenseret, kun kan gøres gældende over for vedkommende og kun er eksigibel over for vedkommende (eller tredjeparten kun kan anmode om fuldbyrdelse heraf) i de tilfælde, hvor tredjeparten var intervenient med en selvstændig påstand. Afgørelsen afføder dog under alle omstændigheder retsvirkninger for tredjeparten i den forstand, at de faktiske omstændigheder, der er fastslået i denne afgørelse, kan gøres gældende over for vedkommende inden for rammerne af ethvert efterfølgende søgsmål knyttet til den indledende hovedsag.

Artikel 74 – beskrivelse af nationale regler om fuldbyrdelse og procedurer herfor

Retslige og udenretslige afgørelser er eksigible efter deres ikrafttræden, medmindre de er umiddelbart eksigible ved lov eller ved en retsafgørelse. Hvis der fastsættes en frist for frivillig opfyldelse af en retsafgørelse, og denne afgørelse ikke fuldbyrdes, udsteder retten et eksigibelt dokument ved udløbet af fristen for frivillig opfyldelse. Stævningsmanden (*zvērināts tiesu izpildītājs*) har beføjelse til at sikre opfyldelsen på grundlag af et eksigibelt dokument.

Det eksigible dokument skal udstedes til den fuldbyrdende part på dennes anmodning af den ret, hvor sagen behandles på det relevante tidspunkt. Der udstedes et enkelt eksigibelt dokument for hver retsafgørelse. Hvis retsafgørelsen skal fuldbyrdes på forskellige steder, hvis afgørelsen er umiddelbart eksigibel for en af parterne, eller hvis afgørelsen er afsagt til fordel for flere sagsøgere eller mod flere sagsøgte, udsteder retten flere eksigible dokumenter på anmodning fra den fuldbyrdende part. Når der udstedes mere end et eksigibelt dokument, skal det enkelte eksigible dokument indeholde præcise oplysninger om fuldbyrdesstedet eller den eksigible del af dommen. I tilfælde af solidarisk inddrivelse skal dokumentet endvidere omfatte navnet på den sagsøgte, som inddrivelsen gøres gældende over for i overensstemmelse med det eksigible dokument.

Artikel 75, stk. 1, litra a) – navne og kontaktoplysninger på de retter, til hvilke anmodningerne skal indgives i henhold til artikel 36, stk. 2, 45, stk. 4, og 47, stk. 1

— I Letland: distriktsdomstolen (*rajona (pilsētas) tiesa*), i hvis retskreds afgørelserne fuldbyrdes.

Anmodninger om anerkendelse eller anmodninger om afslag på anerkendelse, jf. artikel 36, stk. 2, og artikel 45, fremsættes for den distriktsdomstole, i hvis retskreds afgørelserne fuldbyrdes, eller for den distriktsdomstol, i hvis retskreds sagsøgte har sit officielle hjemsted, og i mangel af et officielt hjemsted, i hvis retskreds sagsøgte bor eller er registreret.

Artikel 75, stk. 1, litra b) – navne og kontaktoplysninger på de retter, til hvilke appel af afgørelser angående en anmodning om afslag på fuldbyrdelse skal indgives i henhold til artikel 49, stk. 2

— I Letland: appeldomstolen for den pågældende region (*apgabaltiesa*) gennem den distriktsdomstol, der har truffet afgørelsen.

Artikel 75, stk. 1, litra c) – navne og kontaktoplysninger på de retter, til hvilke yderligere appel skal indgives i henhold til artikel 50

Ikke relevant.

Artikel 75, stk. 1, litra d) – sprog, der kan anvendes ved oversættelse af formularerne vedrørende domme, officielt bekræftede dokumenter og retsforlig

Ikke relevant.

Artikel 76, stk. 1, litra a) – kompetenceregler, der er omhandlet i forordningens artikel 5, stk. 2, og artikel 6, stk. 2

I Letland:

Artikel 27, stk. 2, i den civile retsplejelov — Hvis sagsøgtes faktiske bopæl er ukendt, eller hvis sagsøgte ikke har fast bopæl i Letland, indbringes søgsmålet for domstolen i den retskreds, hvor sagsøgtes eventuelle faste ejendom er beliggende, eller hvor sagsøgte senest havde bopæl.

Artikel 28, stk. 3, i den civile retsplejelov — Sager vedrørende personskade kan ligeledes indbringes for domstolen i den retskreds, hvor sagsøgeren har bopæl, eller hvor skaden blev påført.

Artikel 28, stk. 5, i den civile retsplejelov — Sager vedrørende generhvervelse af ejendom eller godtgørelse af værdien af en sådan ejendom kan ligeledes indbringes for domstolen i den retskreds, hvor sagsøgeren har bopæl.

Artikel 28, stk. 6, i den civile retsplejelov — Søretlige søgsmål kan ligeledes indbringes for domstolen i den retskreds, hvor sagsøgtes skib blev beslaglagt.

Artikel 28, stk. 10, i den civile retsplejelov — Sager vedrørende et ansættelsesforhold kan ligeledes indbringes for domstolen i den retskreds, hvor sagsøgeren har bopæl eller arbejdssted.

Artikel 76, stk. 1, litra b) – regler om procesunderretning, der er omhandlet i forordningens artikel 65

I henhold til artikel 640 i den civile retsplejelov træffes afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af en udenlandsk rets afgørelse eller om afslag for så vidt angår behandlingen af stævningen af en enkelt dommer efter gennemgang af stævningen og de dertil knyttede dokumenter inden for en frist på ti dage fra datoen for indgivelsen af stævningen uden indkaldelse af parterne.

Article 76, stk. 1, litra c) – konventioner, der er omhandlet i forordningens artikel 69

Aftale af 11. november 1992 om retshjælp og retsforhold mellem Republikken Letland, Republikken Estland og Republikken Litauen.

Aftale af 23. februar 1994 om retshjælp og retsforhold i civile, strafferetlige, familieretlige og arbejdsretlige sager mellem Republikken Litauen og Republikken Polen.

Sidste opdatering: 04/10/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af de respektive EU-lande. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Europa-Kommissionen påtager sig ingen form for ansvar for oplysninger eller data, der optræder i nærværende dokument, eller hvortil der henvises heri. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.